

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/124/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118303632
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6118303632.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a členiek senátu JUDr. Danice Kočičkovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v právnej veci žalobcu: C. T., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. I. XX, J. J., právne zastúpený JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 42 256 593, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36234176, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s. r. o., so sídlom Piaristická 707/25, Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 300 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Csp/88/2018 - 79 zo dňa 05. 02. 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Csp/88/2018 - 79 zo dňa 05. 02. 2019 p o t v r d z u j e.
- II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 Eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia (prvý výrok). Súd prvej inštancie ďalej žalobcovi priznal nárok na náhradu trov tohto konania voči žalovanému vo výške 100 %, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi v lehote 3 dní odo dňa rozhodnutia o výške trov samostatným uznesením (druhý výrok).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že v prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

2.1 Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca sa v konaní Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Csp/30/2018 domáhal s poukazom na ustanovenie § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 728,52 Eur s príslušenstvom titulom úverovej zmluvy zo dňa 21. 05. 2014. V žalobe uviedol, že zmluva neobsahuje zákonom predpísané náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Zároveň poukázal na neplatne dohodnutú výšku úrokov. Vo veci Okresný súd Banská Bystrica vydal platobný rozkaz zo dňa 28. 02. 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23. 03. 2018. Žalovaný nepodal vo veci odpor. V prípade, že by žalovaný mal za to, že úverová zmluva je platná, obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a teda nenasleduje sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, bol by sa v danom konaní bránil opravným prostriedkom, čo neučinil.

2.2 Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca uplatnil právo na finančné zadosťučinenie, za vadné poskytnutie finančnej služby a plnenie, ktoré od neho požadoval žalovaný nebolo zákonné a bola mu spôsobená ujma tým, že znášal stav právnej neistoty až do právoplatného rozhodnutia vo veci. Bol vystavený neplatným zmluvným podmienkam a právnej neistote pričom za porušenie týchto práv zodpovedá žalovaný a primerané finančné zadosťučinenie má plniť sankčnú, satisfakčnú a odrádzajúcu funkciu, aby sa dodávateľ už nedopúšťal recidívy a súd prvej inštancie mal za to, že finančné zadosťučinenie, ktorého sa žalobca domáha vo výške 300 Eur je primerané vzhľadom na odplatu za poskytnutie úveru, výšku úveru, ktorý bol poskytnutý a istinu, ktorú navyše žalobca zaplatil, čo bolo viac ako 700 Eur. Suma 300 Eur je primeraná a predstavuje dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že bol žalobca nútený domáhať sa ochrany práv na súde, aby sa tak naďalej neznižoval jeho majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom a aby plnil aj svoje ďalšie funkcie, keďže žalovaný je subjektom podnikajúcim v oblasti poskytovania úverov, ktorý má poznať zákonnú právnu úpravu poskytovania úverov a vedieť, aké všetky náležitosti zákon vyžaduje, napriek tomu vopred pripravená formulárová zmluva zákonom predpísané náležitosti neobsahovala.

2.3 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte len „CSP“) a § 255 ods. 1 CSP a priznal nárok žalobcovi ako úspešnej strane sporu v plnej výške.

3. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia. Odvolanie podal z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP.

4. Rozhodnutie súdu o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia považoval žalovaný za nedôvodné a nepodložené. Poukázal na skutočnosť, že zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, o ktoré opiera žalobca svoj nárok na priznanie finančného zadosťučinenia vyžaduje splnenie niekoľkých podmienok zo strany žalobcu. Predpokladom toho, aby súd mohol priznať primerané finančné zadosťučinenie je, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. Spotrebiteľove práva a povinnosti však úverovou zmluvou uzatvorenou so žalovaným neboli žiadnym spôsobom poškodené, spotrebiteľ žiadne poškodenie práva neprezentoval. Predmetom konania tak zostalo výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia o ktorom rozhodol konajúci súd vydaním platobného rozkazu zo dňa 28.02.2018 sp.zn. 13Csp/30/2018 čo v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností.

4.1 Ďalšou podmienkou, ktorú je potrebné v zmysle zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 splniť je podľa žalovaného porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi. Nestačí len samotné porušenie zákona č. 250/2007 Z.z., ale súčasne aj porušenie práv alebo povinností ustanovených inými predpismi. Žalobca vo svojej žalobe neuviedol, akým spôsobom mal žalovaný práva alebo povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť. Obmedzil sa len na konštatovanie, že uzatvorená úverová zmluva nemá náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, čo však nemožno považovať za porušenie práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa, nakoľko pre spotrebiteľa by z toho vyplynula len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov.

4.2 Ďalej žalovaný uviedol, že zo samotného pojmu primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva nevyhnutnosť jeho primeranosti vo vzťahu k porušenej povinnosti. Jeho cieľom má byť nastolenie akejsi

rovnováhy v dôsledku porušenej povinnosti, ktorá spotrebiteľovi mala spôsobiť škodu. Pokiaľ však súd vyhlási úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu chýbajúcich náležitostí, žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla. Práve naopak získa výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka ani iná inštitúcia. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte aj primerané zadosťučinenie, zastával žalovaný názor, že takýto výklad ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. nie je správne aplikovaný.

4.3 Žalovaný poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 14Co/91/2012-141 zo dňa 10.10.2013, v ktorom krajský súd poukázal na nedôvodnosť primeraného finančného zadosťučinenia v prípade, že úverová zmluva bola vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko uvedené predstavuje pre žalovaného ako dodávateľa dostatočnú sankciu. A tiež na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 20.01.2017 sp. zn. 29C/105/2016.

4.4 Žalovaný ďalej považoval za potrebné poukázať na to, že účelom a zmyslom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Žalovanému nie je zrejmé, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho je, že žalobca ako spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky, ale len samotnú istinu poskytnutého úveru. Predstavuje to pre neho výlučne výhodu a nie škodu. Jediným poškodeným, ktorý po takomto rozhodnutí súdu zostane je samotný veriteľ.

4.5 Zo žalobcom popísaných skutočností je podľa žalovaného zrejmé, že v danom prípade žalobcovi žiadne ani len potenciálne riziko ujmy nehrozilo a z celého zmluvného vzťahu so žalovaným sa snaží len vyťažiť výhody a finančné prostriedky. Na záver žalovaný konštatoval, že ani súdy by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za svoje záväzky a následne im ešte priznať primerané finančné zadosťučinenie.

5. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril, pričom poukázal na časť rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2016, sp. zn. 6Cdo 389/2015 v súvislosti s § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej veci uviedol, že v súvislosti s týmto ustanovením pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, bezdôvodného obohatenia a podobne alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky v používanej spotrebiteľskej zmluve.

5.1 Žalobca ďalej uviedol, že si bez akýchkoľvek pochybností v inom súdnom konaní úspešne uplatnil právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba podľa žalobcu vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby sa dostatočne odradilo dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z bezdôvodného obohatenia a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí. Žalobca poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/99/2018 zo dňa 27.06.2018.

5.2 Na záver žalobca uviedol, že žalovaný neuviedol v rámci odvolania také dôvody, na základe ktorých by bolo potrebné zmeniť alebo zrušiť rozsudok prvoinštančného súdu v rozsahu v akom ho žalovaný napadol odvolaním. Rozsudok v žalovaným napadnutom rozsahu žalobca považuje za správny, riadne odôvodnený, vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania. Skutočnosť, že prvoinštančný súd sa nestotožnil s názorom žalovaného a vyslovil právny názor, s ktorým žalovaný nesúhlasil, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a súčasne zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania žalobcu vo výške 100 %.

6. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

7. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

9. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku je koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalovaného v odvolaní.

10. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalovaného odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred okresným súdom a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP na to, aby mohli byť relevantným odvolacím dôvodom.

11. Zmyslom ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa je ochrana spotrebiteľa proti porušeniu povinností vyplývajúcich zo Zákona o ochrane spotrebiteľa a z osobitných právnych predpisov. Oprávnenou osobou je spotrebiteľ, ktorý úspešne uplatnil svoje práva a má preto právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto spôsobil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi a ktoré sú spôsobilé privodiť mu ujmu.

12. Odvolací súd konštatuje, že primerané finančné zadosťučinenie je považované za nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálnej povahy, a teda nie ako náhradu za spôsobenú materiálnu škodu. Plní taktiež preventívnu funkciu, pretože musí odradiť od ďalšieho nezákonného postupu porušiteľa (nositeľa zákonných povinností). Tento účinok môže vyvolať len finančné zadosťučinenie zodpovedajúce významu chráneného záujmu.

13. Žalobca v súdnom konaní musí preukázať, že sa žalovaný dopustil porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi.

14. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie podlieha voľnej úvahe súdu, čo však neznamená ľubovôľu súdu. Pre svoju úvahu súd musí mať k dispozícii dostatok tvrdených a preukázaných skutočností, z ktorých súd pri svojich úvahách musí vychádzať. Je nutné prihliadnuť k tomu, akým spôsobom výšku zadosťučinenia žalobca zdôvodňuje, aké dôkazy v tomto smere označuje, avšak rozhodnú je úvaha súdu, ktorá smeruje k zisteniu primeranosti priznávaného zadosťučinenia v peniazoch. Súd musí o výške primeraného finančného zadosťučinenia uvažovať v intenciách konkrétneho sporu a vychádzať z konkrétnych zistených skutkových okolností. Súd prihliadne na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Až na základe takto zistených skutočností je možné určiť výšku zadosťučinenia. Odvolací súd zdôrazňuje, že hlavným

kritériom pri finančnom zadost'učinení je kritérium primeranosti. Výšku peňažnej formy primeraného zadost'učinenia uvedenú v petite nemôže súd prekročiť.

15. I podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovi vznikol nárok na primerané finančné zadost'učinenie v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd prvej inštancie správne z obsahu spisu zistil, že rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Csp/30/2018 sa žalobca domáhal s poukazom na ustanovenie § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 728,52 Eur s príslušenstvom titulom úverovej zmluvy zo dňa 21. 05. 2014. V žalobe uviedol, že zmluva neobsahuje zákonom predpísané náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Zároveň poukázal na neplatne dohodnutú výšku úrokov. Vo veci Okresný súd Banská Bystrica vydal platobný rozkaz zo dňa 28. 02. 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23. 03. 2018. Žalovaný nepodal vo veci odpor. V prípade, že by žalovaný mal za to, že úverová zmluva je platná obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a teda nenasleduje sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, bol by sa v danom konaní bránil opravným prostriedkom, čo neučinil.

16. Je nesporné, že žalobca v konaní vystupuje ako spotrebiteľ, pričom v konaní vedenom na Banská Bystrica sp. zn. 13Csp/30/2018 úspešne uplatnil svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 789,52 Eur s príslušenstvom voči žalovanému, ktoré mu vzniklo na základe spotrebiteľskej zmluvy uzavretej so žalovaným.

17. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie pri určovaní výšky priznaného primeraného finančného zadost'učinenia postupoval v súlade so zákonom, v bode 21 odôvodnenia poukázal na relevantné skutočnosti, ktoré zohľadnil pri určení primeraného finančného zadost'učinenia v zmysle vyššie uvedených právnych úvah a tieto odvolací súd považuje za rozhodujúce pre daný prípad. Pokiaľ žalovaný vyčíta okresnému súdu výšku priznaného primeraného finančného zadost'učinenia, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd správne vysvetlil, aké kritériá vzal do úvahy pri určení jeho výšky a týmto záverom z hľadiska ich správnosti nemožno nič vyčítať. Preto odvolací súd považuje jeho rozhodnutie v danom smere za správne a vzhľadom na všetky okolnosti určujúce túto výšku ju odvolací súd považuje za primeranú.

18. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalovaného odvolací súd dodáva, že rozhodnutia všeobecných súdov SR (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/91/2012-141 zo dňa 10.10.2013 a rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 29C/105/2016 zo dňa 20.01.2017), na ktoré žalovaný v odvolaní poukázal, nie sú rozhodnutiami súdnych autorít, ktoré by boli pre odvolací súd v zmysle ustanovenia § 193 CSP záväznými, ani nie sú považované za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017 do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. 71/2018).

19. Vzhľadom na uvedené odvolaciu súdu neostala iná možnosť ako rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť vrátane výroku o trovách konania (II. výrok), pretože okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

20. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

21. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh § 428 CSP).